

Francine Oomen

Hoe overleef ik alles wat
anders gaat dan gedacht?

'VOLT

Hello, goodbye

► ● — Voicebericht van Rosa aan Esther

Hi Es, ik hoop dat je me goed kunt verstaan! Topi maakt nogal veel herrie. Ik heb het raam open, anders raak ik in coma van de hitte. Ik ben alweer op de terugweg. Zeg, we moeten echt een keer naar Lissabon met z'n allen, als Geheime Tuin-uitje. Laten we er niet te lang mee wachten, want over een maand of twee kun jij alleen nog maar waggelen met je dikke Doperwtbuikie. Het is zo'n mooie stad! Hij is gebouwd op heuvels – heel goed voor je conditie! Er rijdt een ouderwets trammetje door de steile straten. We zijn bij de beste *pastel de nata*-bakkerij van Portugal geweest. Gewoon té lekker! Mijn Eetpolitie-mannetjes, die zich de laatste tijd best rustig houden, begonnen pas te brommen bij de derde. Maar ik kon ze niet weerstaan! Ik heb er ook voor jullie een paar meegenomen. Misschien kan ik ze zelf leren bakken: Rosa's pastel de nata.

Ik hoor jou nu al in mijn oor tetteren: 'Hou op met dat gebabbel, hoe was het met Neuz? Dát wil ik weten. Vertel me alles! *Pronto!*'

Pfff... tja. Waar zal ik beginnen?

Als ik eerlijk ben, voel ik me als een leeggelopen roze ballon. De afgelopen tijd heb ik 'm steeds meer opgeblazen, met verwachtingen, hoop, dromen en fantasieën, tot hij bijna uit elkaar spatte van de spanning. Naar jullie toe ontkende ik dat. Ik deed heel nonchalant, alsof elke uitkomst van ons weerzien goed zou zijn. Jij geloofde me niet en dat irriteerde me. Daar werd ik snibbig van. Sorry daarvoor. Zoals gewoonlijk had je gelijk. Jij kijkt overal dwars doorheen, met je psychologenröntgenogen.

Interessant, hoe een deel van jezelf een ander deel voor de gek kan houden.

Het was fijn en tegelijkertijd uiteindelijk ook heel verdrietig om Neuz weer te zien. Ik had naar jou moeten luisteren en hem van tevoren moeten vragen of hij een relatie had. Maar zoals je weet had hij voorgesteld om in het echt bij te praten, en niet te bellen, mailen of appen. En ik, domme ik, zag dat als een goed voorteken.

Het begon zo romantisch. We hadden afgesproken bij een bankje aan de Taag. Ik was er wat eerder dan hij en zag hem aan komen lopen. Ik was zó ontzettend zenuwachtig. Mijn hart sloeg over. Het was alsof het uit mijn borst naar hem toe probeerde te springen. Aargh, waarom zijn we niet de baas over ons eigen hart? Of dat van een ander, haha.

Hij is echt een man geworden, Es. Zo knap. Zijn scheve lach door het litteken op zijn wang maakt hem nog aantrekkelijker. Hij was al lang, maar inmiddels heeft hij ook brede schouders gekregen. Zijn magere slungeligheid is een soort van opgevuld. Hij droeg een versleten spijkerbroek en een zelf bedrukt T-shirt, met *Stay True* erop. Zo mooi gedaan. Hij heeft er vijf laten maken, voor ons allemaal een, en zelfs een piepkleintje voor Dopje! Ik heb ze bij me. Zo ontzettend lief. Ik had niets voor hem meegenomen, gewoon niet aan gedacht. Echt stom van mezelf.

We omhelsden elkaar, heel lang, en ik voelde het van m'n tenen tot aan m'n kruin, als een elektrische stroom. Echt niet normaal. Ik kreeg er kauwgumbenen en hartkloppingen van, maar dat heb ik niet laten merken. Ik wilde hem eigenlijk niet loslaten en toen we dat uiteindelijk deden, wisten we allebei niet hoe we moesten kijken.

We hebben acht uur lang door Lissabon geslenterd en non-stop gepraat. Het was moeilijk om over mama te vertellen. Ik moest huilen en hij troostte me heel lief. Hij vroeg honderduit over de Geheime Tuin, over jullie, over Abel, Eef, Enrico en Lizzano.

Ik wilde natuurlijk alles weten over zijn avonturen in Oostenrijk en ik zat alsmaar die ene vraag uit te stellen... Tot we in een café zaten en hij vroeg of ik een relatie had. Ik zei nee, en toen vroeg ik: 'En jij?' Maar ik kon het antwoord al van zijn gezicht aflezen.

Hij heeft een vriendin, Es. Ze heet Pascalle. Ze werkte als vrijwilliger op die ecoboerderij, net als Neuz. Ze woont in Barcelona, en hij woont daar nu ook. Bij haar. Toen hij mijn mail kreeg, was hij net daarheen verhuisd. Ik moest heel veel moeite doen om niet in mijn oude dramareactie te schieten, Es. Ik zag dat Neuz er ook bang voor was. Het Paniekmonster zat onder het tafeltje aan mijn benen te trekken en Angsthaas riep: 'Wegwezen! Vlucht!' Er was ook een boos deel dat alles kapot wilde maken. Dat riep: 'Waarom kom je daar nu pas mee, eikel, lafbek!'

Maar ik hield het allemaal keurig binnen. Was niet makkelijk. Ik hoorde jouw stem in mijn hoofd, die zei: 'Neem een time-out en kalmeer jezelf. Een emotie duurt maar negentig seconden. Adem erdoorheen.'

Ik ben naar het toilet gegaan. Ik moest huilen, mascara *all over the place*. Ademhalingsoefening gedaan en de butterfly hug. En ik moet zeggen: het hielp. Maar het duurde wel langer dan negentig seconden, hoor!

Ik zat er al minstens tien minuten, toen opeens de gedachte in me opkwam dat Neuz misschien wel weg zou gaan omdat hij geen zin had in een scène. Dus ik snel terug. Gelukkig zat hij er nog.

Hij zag dat ik gehuild had. 'Gaat het?' vroeg hij lief. Ik knikte, maar ik kon me niet inhouden en begon weer te huilen. Hij hield me stevig vast. Vroeger zou ik boos zijn geworden, een betonnen muur om mijn hart hebben opgetrokken en zijn weggelopen. Nu kwam eruit wat ik werkelijk voelde: verdriet en teleurstelling.

Tot mijn verrassing had Neuz ook tranen in zijn ogen. Het voelde... heel dichtbij. Alsof we nog nooit zo eerlijk tegen elkaar waren geweest. Hij fluisterde: 'Roos, ik hou van jou en dat zal ik altijd blijven doen. Ik wou dat

het anders was... maar mijn leven is doorgedaan. Net als dat van jou.'

Toen moest ik nog harder huilen. Het hele restaurant zat naar ons te kijken, maar dat kon me niks schelen.

Daarna hebben we nog een uurtje gewandeld, hand in hand, langs de Taag en niet meer zoveel gezegd.

De woorden waren op en het afscheid kwam steeds dichterbij. Ik voelde me leeg, moe, maar ook kalm vanbinnen.

En vreemd genoeg nog steeds heel verbonden met hem. Vol liefde. Hij heeft me naar Topi gebracht.

Toen ik wegreed, moest ik weer huilen. In mijn achteruitkijkspiegel zag ik dat hij dat ook deed.

Ik heb hem nog nooit echt zien huilen, realiseer ik me nu.

O Es, ik ben kapot. Het is alsof ik drie marathons gelopen heb. Maar ik moet nog even wakker blijven.

Ik ga zo bij een benzinepomp een blikje energy kopen, hoewel dat volgens Jonas vergif is.

Ik kan niet wachten om weer thuis te zijn. Veilig bij jullie in onze Geheime Tuin.

Die Neuz waarschijnlijk nooit zal zien.

Tot zo...

Thuis

‘Hé, jullie slapen nog niet!’ Rosa klimt de ladder af die tegen de muur van de Geheime Tuin staat. Het is al donker en haar vrienden zitten rondom de vuurplaats. Jonas zit tegen Jurriaans knieën geleund te breien en Joya speelt op de handpan. Scruffy springt van Esthers schoot en rent opgewonden blaffend op Rosa af. Ze bukt zich om hem te aaien.

Esther komt overeind, een hand in haar rug gedrukt. ‘We hebben op je gewacht!’

Ze knuffelt Rosa.

‘Gaat niet meer zo goed, met die dikke buik ertussen.’ Rosa probeert te lachen, maar ze heeft tranen in haar ogen.

‘Ik heb het de anderen verteld, we vinden het zo rot voor je, Roos...’

Rosa drukt even haar wang tegen die van Esther en haalt haar schouders op. ‘Het is wat het is.’

‘Maar anders dan wij allemaal voor je hoopten,’ zegt Jonas.

Rosa knikt en veegt een traan weg.

Jonas springt overeind, loopt naar haar toe en slaat zijn armen om haar heen. Joya en Jurriaan staan ook op en met z’n vieren omhelzen ze Rosa. Scruffy springt blaffend om hen heen.

Rosa haalt haar neus op. ‘Poeh... sorry, ik ben gewoon hartstikke moe. Het was een lange reis.’

‘Je hoeft nooit sorry te zeggen voor je tranen, dat weet je,’ zegt Jonas. ‘Kom bij ons zitten. Heb je wel iets gegeten?’

‘Nee, maar ik heb ook geen honger.’

‘Toch ga ik wat voor je maken.’ Jonas loopt naar binnen.

Rosa gaat op de boomstam naast het vuur zitten. Uit haar rugzak haalt ze een wit doosje en geeft dat aan Esther. ‘De pastel de nata.’

Esther doet het doosje open, pakt er een uit en neemt er een grote hap van. ‘Mmm... zalig!’

Dan haalt Rosa een plastic zak uit haar rugzak en deelt de T-shirts uit.

Jurriaan pakt 'm verheugd aan. 'Zelfs een voor mij! Wat aardig van Neuz! Mooi zeg!' Hij trekt zijn eigen shirt uit en doet het shirt aan. 'Stay True. Dat is ons motto, toch? En hij past! Gaaf!'

'Bedank Neuz van ons allemaal!' zegt Joya. Ze trekt haar topje uit en doet het T-shirt ook aan. Ze klopt op de tekst. 'Hoe voel je je, Roos, als je eerlijk bent?'

'Leeg, moe, down. Maar ik ben blij weer thuis te zijn. Bij jullie.'

Ze geeft een shirt aan Esther. 'Voor jou een XXXL.' Rosa haalt als laatste een piepklein T-shirtje uit de tas.

Esther pakt hem aan en houdt hem omhoog. 'Zo cute. Ik kan me niet voorstellen dat daar over twee maanden een baby in zit!'

'Ik ook niet,' zegt Jonas die aan komt lopen met een bord.

'Laten we nog even van de rust genieten! Over twee maanden is dat afgelopen. Kijk eens, Roos, frittata, met prei uit de tuin. Ik heb 'm opgewarmd. Mocht je toch nog trek krijgen.'

'Dank je wel, Joon.'

Rosa pakt het bord aan. Scruffy zit naast haar en kijkt haar kwispelend en verwachtingsvol aan.

'Niet bedelen, Scruff, je begint een klein dikkertje te worden!' zegt Jonas streng. Hij pakt zijn breiwerk op en gaat naast Rosa zitten. Joya schenkt een kop thee in uit de thermoskan en reikt die Rosa aan. Esther gaat aan de andere kant van haar zitten en legt een arm om haar schouder.

Jurriaan gooit een paar dennenappels en een stuk hout op het vuur.

Rosa slaakt een diepe zucht. 'Nou, dat was het dan,' zegt ze. 'Nu weet ik het in elk geval zeker. We hoeven het er niet meer over te hebben. Ik weet dat het inmiddels een afgezaagd riedeltje is voor jullie.'

'Je valt ons er echt niet lastig mee,' zegt Esther.

Rosa kijkt haar aan. 'Nou, jij hebt me anders wel duidelijk gemaakt dat ik in cirkeltjes ronddraai. Dat ik vastzit in een patroon.'

'Dat was vier jaar geleden. Toen wist ik niet wat ik nu weet.'

‘En wat weet je nu dan?’

‘Dat jullie knipperlichtrelatie veel met jouw jeugd te maken heeft. En misschien ook wel met die van Neuz. Ik was best hard toen en nogmaals, dat spijt me heel erg.’

Rosa zet haar bord naast zich neer en verbergt haar gezicht in haar handen.

‘Maar verandert het ooit? Hoe kan iets zó goed voelen en toch steeds niet lukken? O, ik ben echt erger dan een ezel. Ik stoot me niet twee, maar duizend keer aan dezelfde steen. En elke keer denk ik weer, hoop ik weer...’

Ze recht haar rug en veegt bozig haar tranen weg.

‘O, sorry! Ik ben echt erg. Ik haat mezelf! Ik leer het gewoon nooit en...’

‘Zo moet je niet tegen jezelf praten,’ onderbreekt Esther haar. ‘Schiet je niks mee op. En je hebt hartstikke goed gereageerd toen hij het je vertelde. Je bent niet in je oude patroon geschoten, dat is heel knap. Wees niet zo streng voor jezelf. Kijk naar wat je wél goed gedaan hebt.’

Jurriaan port met een stok in het vuur. ‘Roos, hoe oud was je toen je Neuz ontmoette?’

‘Veertien.’

Jurriaan glimlacht. ‘Dat is jong! Wat maakt hem zo speciaal?’

Rosa wrijft over de tattoo op haar onderarm. Ze zucht diep.

‘Goeie vraag. Hij is heus niet ideaal, of perfect. Verre van dat. Ik kan het niet goed uitleggen. Het is alsof er een elastiekje tussen ons zit. Het rekt uit en nog verder uit en dan schieten we weer naar elkaar toe.’ Ze kijkt Jurriaan aan. ‘En het is niet dat ik geen vergelijkingsmateriaal heb, dat heb ik wel. Maar andere jongens doen me gewoon niets. Neuz doet me heel veel. Vince... Hij noemt zichzelf Vince tegenwoordig.’

‘Vince?’ vraagt Joya verbaasd.

‘Van Vincent, zijn echte naam.’

‘Waarom noemt hij zichzelf nu zo?’ vraagt Jonas.

‘Ik heb het idee dat die Pascalle daar iets mee te maken heeft,’ zegt Rosa.

‘Het is gewoon nog niet klaar tussen jullie,’ zegt Joya, die zachtjes en ritmisch op haar handpan tikt. ‘Het is pas klaar als het klaar is...’

‘Maar wanneer weet je dat het echt klaar is?’

Joya staat op, gaat achter Rosa zitten en begint haar schouders te masseren.

‘Dat weet je niet, Roos, dat voel je. Vertrouw daar maar op. Je gevoel liegt niet. Je lichaam liegt niet.’

‘Oef! Dat doet zeer!’ Rosa krimpt in elkaar.

‘Er zit veel spanning in je schouders,’ zegt Joya.

Rosa is even stil en ondergaat de massage met gesloten ogen.

‘Hé, Es, tijdens die psilocybinetrip heb jij Dopje gezien, toch?’ vraagt ze na een paar minuten.

Esther knikt. ‘Ja, en dat heeft ervoor gezorgd dat ik geen abortus heb laten doen.’

‘Ik heb Neuz en mijzelf gezien. Of beter gezegd, onze handen... Die zag ik. Het waren oude handen en ze hielden elkaar vast. Dat gaf me een enorm geluksgevoel. Ik stroomde over van blijdschap.’

Er lopen weer tranen over Rosa’s gezicht. ‘En daardoor voelde ik de impuls om hem te mailen.’

‘Dat is de toekomst die haar schaduw terugwerpt,’ zegt Joya. Rosa veegt haar neus af met de rug van haar hand. ‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Tijd bestaat niet. De toekomst is er al. En die heb jij gezien, in je trip. Psilocybine en andere plantmedicijnen openen deuren die normaal gesloten blijven.’

‘Dat zeg je nou wel met zoveel overtuiging, maar wetenschappelijk is dat helemaal niet bewezen,’ zegt Jonas.

‘Ze zijn ermee bezig, met de quantumtheorie,’ pareert Joya.

‘Wat was de oorzaak van jullie knipperlichtrelatie?’ vraagt Jurriaan.

‘Uh... ik denk mijn onzekerheid en zijn oneerlijkheid.’ Rosa denkt na. ‘Maar ik kan het omgekeerd ook zeggen: mijn oneerlijkheid en zijn onzekerheid.’

‘Kunnen jullie wel vrienden zijn, denk je?’

Rosa haalt haar schouders op. ‘Ik zou dat moeilijk vinden. En die Pascale schijnt nogal jaloers te zijn.’

Joya schudt haar hoofd. ‘Monogamie is de slechtste uitvinding ooit. Bedacht door het patriarchaat, om de vrouw eronder te houden.’

‘Nou, ik ken nog wel een paar andere slechte uitvindingen, hoor,’ zegt Jonas. Hij legt zijn breiwerk neer en begint op zijn vingers te tellen. ‘Wat denk je van het kapitalistische systeem, de kernbom, pfas, social media, 5G en als ergste AI...’

‘Hoho, Joon, rem erop!’ Jurriaan trekt Jonas achterover en kust hem lachend op zijn mond.

Met een rood hoofd komt Jonas overeind en zet zijn bril recht. Rosa kijkt de kring rond. ‘Ik ben zo blij met deze plek, met onze Geheime Tuin. Met jullie. Maar ik mis mijn eigen familie. Nu extra.’

‘Dat begrijp ik,’ zegt Esther, ‘gelukkig komt Abel je over twee dagen klieren. Ik ben zo benieuwd naar hem!’

‘Je herkent ’m niet, Es. Hij is enorm gegroeid. En aan het puberen. Het is de eerste keer dat hij alleen vliegt. Hij is stikzenuwachtig, maar hij doet er heel stoer over.’

‘Van wie zou hij dat nou hebben?’ Esther grijpt naar haar buik. ‘Goal! Eén-nul voor Dopje.’

‘Mag ik voelen?’ vraagt Rosa.

Esther knikt. ‘Natuurlijk, je bent haar co-moeder.’

Rosa legt haar hand op haar buik. Esther verschuift hem wat naar links. ‘Daar zitten haar benen, volgens mij. Voel je?’

Rosa lacht. ‘Ja! Wow, pas zeven maanden en nu al zo sterk.’

‘Zeg, daarover gesproken,’ zegt Esther. ‘Omdat jullie alle drie co-ouder worden, zou ik het heel leuk vinden als jullie een naam voor haar bedenken.’

‘Wat leuk!’ roept Rosa uit. ‘Ik ga meteen een lijstje maken.’

‘Maar ik bepaal haar eerste naam en haar roepnaam.’

‘Wat lief!’ zegt Joya. ‘Dat vind ik echt geweldig!’

‘En Jurriaan dan?’ vraagt Jonas.

‘Die mag met jou meedenken,’ zegt Esther.

Joya klapt in haar handen. ‘Dopje krijgt vier namen! Deftig, hoor!’

‘Echt geweldig dat jullie samen voor de baby gaan zorgen,’ zegt Jurriaan. ‘Mag ik co-co-ouder zijn?’

‘Natuurlijk,’ zegt Esther. ‘Hoe gaat dat spreekwoord ook alweer? *It takes a village to raise a child.*’